

KAM VODI TO...?

Nova številka MEDDOBJA prinaša poleg poezije in proze več aktualnih člankov, pa tudi sestavek, ki je brez dvoma - v nekem oziru najbolj zanimiv, kar jih je doslej bilo priobčenih.

Gre za pregled SLOVENSKE KNJIGE V LETU 1957. Med vrsticami tega poročila se odpira eden velikih slovenskih problemov, tak, ki zaradi svoje važnosti presega meje zgolj kulturni področij.

Pisec članka podaja pregled vseh slovenskih knjig, ki so izšle lani, bodisi v Republiki Sloveniji, bodisi v zamejstvu. Na kratko označuje 4 pesniške zbirke, 19 pripovednih knjig ter 2 drami. Tako je razvidno, da je lani doma in v zamejstvu (mladinske in otroške knjige niso vštete) 18 avtorjev objavilo plodove svojega pisanja.

In zdaj pride vprašanje, ki ni samo zanimivo, ampak lahko tudi tragično za življenje malega naroda:

KAJ POMENI TO, DA OD 22 AVTORJEV SAMO 13 ŽIVI V REPUBLIKI SLOVENIJI, OSTALI PA IZVEN NJENEGA OZEMLJA?

Od štirih pesnikov, ki so lani izdali svoje zbirke, živita dva v Sloveniji, dva pa v zamejstvu. Od 16 pripovednikov jih 11 živi v Republiki Sloveniji, 5 pa izven nje. Oba dramatika, ki sta lani tiskala svoje drame, živita izven Slovenije.

VEČ KOT 40% VSEH AVTORJEV, KI SO LANI IZDALI DELA V TISKU, ŽIVI IZVEN DRŽAVNEGA OZEMLJA.

Ali je možno kaj takega še pri kakem drugem narodu? Ali je kaj takega najti v zgodovini še katerega naroda v zadnjih 2000 letih?

Vemo, česa znak je ta nenormalnost; zdaj se samo vprašujemo, kam vodi.

Štirje od zunaj živečih avtorjev živijo na Tržaškem in Goriškem, pet jih živi izven Evrope. Čeprav ne moremo reči, da so vsi pisci, ki žive zunaj, izraziti nasprotniki rdečega režima, je vendar dejstvo, da se je večina umaknila totalitarnemu režimu, ki ne dopušča svobodnega izražanja misli.

Ali si moremo predstavljati, kaj bi se zgodilo s Francijo ali Nemčijo ali s katero koli drugo državo, ko bi se izkazalo, da 40% vseh književnikov, ki so v nekem letu izdali svoja dela, žive izven države?

Dobro vemo, da število še ne pomeni kvalitete - vendar je dejstvo, da so lani tudi kritiki, ki niso nasprotni domačemu režimu, morali priznati vsaj enkovredno, če že ne večjo kvaliteto delom, ki so izšla v zamejstvu. Dobro tudi vemo, da pregled ne bi vsako leto prikazal take slike in vemo tudi, da se bo morda že letos, predvsem zaradi finančnih težav, prikazala drugačna slika - toda ali se s tem vprašanje, ki si ga danes stavimo, v bistvu spremeni? Tudi če danes po sili razmer za vedno zamre slovenska knjiga za mejo in v tujini, ali s tem zamre tudi to vprašanje?

Ta nenaravni pojav, katerega posledic se morda niti ne zavedamo, naš pušča v nejasnosti. Toda eno je brez dvoma jasno: ta položaj med vsem drugim tudi jarko razgrinja, kako je slovenski pevec - bolj kot

(Nadaljevanje na 2. strani)

"Kadar se bodo pojasnili vsi literarni dogodki po letu 1945, ko bomo spravili eksistencialistični eksperiment v njegove prave meje, bomo verjetno morali ugotoviti, da je bilo najvažnejše doživetje v literaturi dejstvo, da se v okviru nadrealizma vračamo v neko novo razvojno dobo vplivov in pogledov. Med nami jih je bilo mnogo, ki so majali z glavami in zmigovali z rameni ob tem poskusu oživitve in povratka v preteklost, ki se je preživela že pred 25 leti. Toda v našem svetu ni zamudnikov in ni iznajditeljev, kadar gre za genije ustvarjalnosti, ki odločajo o tem, kako pognati življenje naprej. Res je: v začetku se nam zdi vse skupaj nekaj nenavadnega (vsaka stvaritev ima to lastnost, da nas vrže iz tečajev, da vznemiri tiste, ki bi radi šli skozi vse lagodno in brez pretresov), toda nazadnje vsi spoznamo, da se je zgodilo nekaj, kar smo vsi pričakovali, čutili, da bo prišlo... Najprej smo mislili, da je bilo vse le nekaj izrednega, bil je le meteor. ...Toda pozneje vidimo, da se uveljavlja, da je rodovitno, da napreduje, umetnost se je začela oplajati z novim in trajnim..."

Prava ustvarjalnost se ne more ustaviti ali zakoliti. Kar prihaja na eksistencializmom obeta mnogo, dasi nosi znake preteklosti.

Že vemo, kako se vse to izvede. V začetku mislimo, da gre le za nastop skupine nepočakancev; kmalu pa vidimo, da je že med nami in da nas prepričuje, ker nam jemlje, kar nas je težilo..."

Andre Rousseaux

Deveti kulturni večer

V soboto dne 16. avgusta 1958
ob 19. uri v salonu Bullrich
Sarandí 41

Prireditve zgodovinskega odseka
Predava g. dr. Branko Rozman
JUDOVSKA DRŽAVA —
PREROKOVANA?

Deseti kulturni večer

Dne 14. septembra 1958
Prireditve gledališkega odseka
Predstava Linhartove komedije
"MATIČEK SE ŽENI"

IZŠLO JE

MEDDOBJE, IV - 1-2
Izvodi bodo na razpolago na
kulturnem večeru 16. avgusta

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Deveti kulturni večer v soboto dne 16. avgusta 1958
ob 19. uri v salonu Bullrich, Sarandí 41

Prireditve zgodovinskega odseka

Predava g. dr. Branko Rozman:

JUDOVSKA DRŽAVA — PREROKOVANA?

Posebni vabil ni

pevec katerega koli drugega naroda - rajši šel v svet, šel v "hosto", pa naj je to kanadski gozd, avstralska peščena planjava ali ameriško cementno mesto, kakor pa da bi se pustil zaslužiti in pel po naročilu.

Pa še nekaj nam mora biti jasno: vsi Slovenci, ki nam je še slovenstva mar, imamo danes v izrednih razmerah tudi izredno dolžnosti: bralci, da še prav posebej podpremo slovenski tisk na Tržaškem, na Gorškem ali pa v tujini med izseljenci, pisci pa, da dvignejo izrazno moč svojega peresa, tako da bomo vsi skupaj ljudem doma in pa tujcem, med katerimi živimo, pokazali resnico:

Obsojeni na molk ne le "v posvetu narodov", ampak tudi v lastni domovini, pojó slovenski ustvarjalci kljub vsemu naprej in rešujejo za današnje in bodoče rodove to, brez česar noben kulturni narod ne more živeti: nezasluženo besedo.

naši večeri

RUSKO KRŠČANSTVO

Na osmem kulturnem večeru, v soboto, dne 2. avgusta, je predaval g. dr. Pavle K r a j n i k. Kako je vzvodno vprašanje in položaj krščanstva v Rusiji zanimalo, je pokazala izredno velika udeležba. Le malo večerov je bilo, ko je prišlo toliko poslušalcev.

Večer je začel v imenu filozofskega odseka dr. Vinko Brumen in po pozdravu udeležencem podal besedo predavatelju. Snov je predavatelj zamislil predvsem kot podajanje glavnih značilnosti ruskega krščanstva. V naravi ruskega človeka je, da je širok, tako širok, da je Dostojevski sam omenjal, da bi bilo treba ruskega človeka "zožiti". Pred Bogom je vernik grešnik, ki prosi usmiljenje. Tiskanih obrednih knjig je bilo med Rusi malo; do začetka prejšnjega stoletja jih skorajda ni bilo. Zato je bil glavni poudarek življenja v cerkvi na liturgiji in lepoto božjih opravil so prav tam verjetno spravili do viška, ki ga je težko prekoračiti.

Rusko meništvó je dalo velike svetnike, med njimi je med največjimi sv. Sergej Radoneški. Meništvó se je razvilo v samostanih in tudi izven njih, ko so se nekateri odločali, da so živeli kot puščavniki blizu samostanov, da bi po tej poti dosegali večjo mero popolnosti. Vendar je to na drugi strani vplivalo tudi na disciplino v redovnem življenju in prišlo je do reformnih poskusov. Poleg meniha je bil lik "stareca" tisti, ki je vernike privlačil.

Razlike med vzhodom in zahodom, vzroki za needinost so danes prav isti kot so bili ob izbruhu razkola. Vendar se je gledanje na razne težave zelo spremenilo in danes je prilik za razgovor in zblíževanje mnogo več. Vzhod katoliške Cerkve ne smatra več za razkolniško. Na vzhodu se trdno ohranja stališče o "sobornosti", ki vodi Cerkev, to je, da je nezmisljivo nauka podana tedaj, kadar so škofje zbrani na cerkvenem zboru in sklepajo o resnicah. Temu vzporedno pa je treba poudariti, da je primat osnovan predvsem na besedah sv. pisma, besede, ki jih je sv. Peter spregovoril po navdihu Sv. Duha.

Za spoznavanje vzhoda mnogo koristijo prireditve, ki naj zahodnim vernikom približajo vsebino vzhodnega verskega življenja. Po katoliških verskih središčih in zlasti v samostanih, ki imajo najstarejšo tradicijo (benediktinci), uvajajo vzhodno bogoslužje in se posvečajo delu za zedinjenje Cerkve. To delo more biti zlasti slovanskim narodom pri sreč.

Po predavanju je bila debata, ki je bila zelo živahna in je nekatera vprašanja še bolj osvetlila. Bila pa je tudi dokaz, da je vzhodno vprašanje dobilo osvetlitev, ki je prišla vsem navzočim najbliže.

obrazi in obzorja

ZMOGLJIVOST SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

Počasi se bližamo peti obletnici obstoja Slovenske kulturne akcije in za nami je doba, ob kateri se moremo ustaviti in pogledati nanjo z različnih vidikov. Eden takih vidikov je zlasti ta, kolikšna je mogla biti zmogljivost v preteklih letih in kaj nam izkušnje nalagajo za bodočnost. Izkušnje so seveda dragocene, nekatere so bile lepe, druge bridke. Iz obojih se bomo morali učiti, da si je njuno, da se bodo odpirale pred nami še nove možnosti in novi neuspehi, pa tudi uspehi.

Med glavnimi ugotovitvami bi verjetno bila pač ta, da je do dela, kakor ga je zajela na svojem področju S. K. A., v tej ali oni obliki moralo priti. Vsega dela nismo mogli zajeti in to tudi ni bil naš namen. Vsak monopol bi hkrati imel že kal smrti v sebi. Nikjer ne more uspevati, kar je dirigirano ali diktirano. Ko bi se mogli prilagoditi takemu stališču, bi bilo bolje, da bi ostali doma in se podvrgli lagodnosti, da bi delali tisto, kar bi bilo naročeno "od zgoraj". Ko smo odhajali v tujino, smo vedeli, da je v mnogostranosti svoboda in ta mnogostranost bo tem bolj plodna, čim bolj bo spoštovana in upoštevana.

Vendar bi mogli hoditi do tega cilja po raznih potih. Če smo izbrali in zgradili tak način dela, je moralo biti nekaj več globljih razlogov zanj. Ko so pred leti v Ljubljani obravnavali delovanje kulturnih delavcev, ki so odšli v emigracijo in se odločili za kulturno delo, kakor so ga poprej opravljali doma, je bilo ugotovljeno, da je dejansko odšla za mejo prevelika skupina slovstvenih in znanstvenih ustvarjalcev in da je ta odsotnost tolikšna, da se doma pozna v vsem narodnem življenju. Doma se še pozna zarezja; dvakrat bolj smo jo čutili mi, ki smo bili brez strehe z omejenim krogom občanov.

Na ta način je bilo doma povedano, kar je hkrati obsegalo poslanstvo slovenske besede, umetnine in znanstvene stvaritve v emigraciji. Emigracija je leta 1945. zajela prevelik krog slovenskih intelektualcev in kakor se je naš odhod poznal doma, tako se je morala ta resnica uveljaviti v zamejstvu. Slovenski kulturni delavci so v tujini morali iskati oblik in možnosti, da so prav zato, ker so živeli v svobodi, mogli storiti tisto, za kar in kolikor je bilo slovensko miselno ustvarjanje v domovini oslabiljeno.

Lahko se reče, da je generacija, ki je šla v emigracijo, to nalogo zastavila pravilno in da je danes skozi težave v toliki meri, da so se zbrali in sklenili delovati vsi, ki so čutili v sebi poslanstvo,

in se mu niso mogli izogniti. Res je: ponekod in v nekaterih panogah je ustvarjanje oslabilo, drugod pa se je okrepilo in so v vrste kulturnih delavcev stopili docela novi ljudje. Nikdo ni imel in nima posebno ugodnih pogojev za delo, vendar so večinoma vsi premagali težave in danes že nudijo zgled, ki ga druge narodnosti občudujejo.

Začeti z organiziranim delom ni bilo lahko. Ko se je začelo, je bilo le malo lokomu jasno, kako se naj vse izvede in kakšno organizacijsko obliko si naj nadene. V začetku se je govorilo celo samo o nekakšnem "klubu", ki naj bi povezal ljudi istih namenov in sorodnih pogledov. Največ, kar bi bilo, bi verjetno bilo izdajanje nekakšne družinske revije, ki bi skušala prinašati tudi prispevke težje vsebine. Z imenom naše organizacije so bile težave; moralo bi biti takšno, da bi zajelo vse in povedalo tisto, kar je kipelelo v hotenju.

Prvi odločnejši prak je bil storjen v hipu, ko je bilo ugotovljeno, da je za izdajanje dobre družinske revije najbrž drugod kot pa pri nas. Novi načrt nam omogoči leposlovno, umetniško in znanstveno delo v taki meri, da bi bilo na emigraciji razpoložljive, na drugi strani pa kvalitetno reševalo slovenske duhovne vrednote tam, kjer jih ustvarjanje v domovini ne bo moglo ohranjati in gojiti. S tem je bil že storjen korak naprej. Porodila se je misel o odsekih, ki naj bi jih imeli. V prvem času smo sklenili ustvariti pet odsekov. Filozofskemu, literarnemu, umetniškemu in glasbenemu se je pridružil čez leto pozneje zgodovinski odsek. Misli smo tudi na prirodoslovni odsek, vendar do sedaj brez uspeha. Po prvem letu smo se odločili, da se doma pozna v vsem narodnem življenju. Doma se še pozna zarezja; dvakrat bolj smo jo čutili mi, ki smo bili brez strehe z omejenim krogom občanov.

Na zunaj se je do najbolj ustalilo v večerov in v razvijanju kulturne delne založbe. V prvem poslovnem letu je bilo izvedenih skorajda 30 kulturnih večerov in prireditev vse četrtke, razen prvi četrtki mesecu, je bilo zanimanje zanje izredno veliko. Odziv je bil tolikšen, da je večere kot tradicijo je v knjigah, revijah kmalu pokazala, da je bila v osnovi pravilno zagrabljena in je tudi izzvala izredno uspele spazmetnostnega odseka v prvem letu: izstava del Ivana

Meštrovića, ki so v Buenos Airesu na razpolago.

Poleg pozitivnih potez pa smo morali tudi skozi ovire in težave, ki jim še danes nismo našli rešitve. Izkušnja s knjižnico je zanimiva. Navdušenje zanj je bilo veliko in zbranih je bilo mnogo del. Toda uporabljanje tega zaklada se ni dalo izvesti. Položaj bi se izboljšal, ako bi za knjižnico imeli primerne prostore - izmenjavo del in publikacij smotrno izvedeno.

Druga težava je bila v tem, da smo mogli raznim pobudam in nasvetom slediti le v omejeni meri ali pa sploh ne. Padla je misel, da bi izšla zgodovina, ali pa vsaj gradivo komunistične revolucije v Sloveniji. Mnenja smo bili, da to v naš okvir ne spada, ker je to naloga in namen drugih ustanov. Enako je bilo v nekaterih drugih, zelo važnih pobudami, ki smo jih morali vsaj za nekaj časa odložiti, ker jih s sedanjimi silami ali sredstvi ne zmoremo.

Seveda je vzrok nezmogljivosti v veliki meri tudi pomanjkanje denarnih sredstev. V sedanjih razmerah se ti pogoji še slabšajo. Zato smo morali izvesti prvo takih akcij: pospešiti je treba nabiranje novih naročnikov. Prav te dni je akcija v teku in bodoče delo S. K. A. je v veliki meri odvisno od tega, kako bo ta akcija uspela.

Dosedanji uspehi so skromni, vendar v sorazmerju z delom doma in delovanjem drugod moremo biti ponosni nanje. Mnogo je pomanjkljivosti in teh se sami najbolj zavedamo. V takih težkih trenutkih mora priti pomoč: in prvi mecen so bili tisti, ki so nam že pomagali čez prve pregraje. Naj se jim pridružijo še drugi!

Kakor povsod, tako se dogaja tudi nam, da se nam zdi marsikatero vprašanje nerešljivo in da je včasih položaj brezupen. Toda tudi to ni bilo odločilno. Kako je mogoč izhod iz takih situacij, dokazuje ravno, da idealizem in požrtvovalnost od časa do časa dobila plačilo.

Zmogljivost Slovenske kulturne akcije je omejena, toda njenih pravih mejá se danes točno ne zavedamo, prav tako, kakor se jih nismo zavedali, kaj in kako bomo vse storili, ko smo jo ustanavljali. Laže bi bilo delati, ako bi imeli v sebi zavest, da smo varni in pod krovom. Toda duh ne dela ravno tam, kjer je doma, ampak tam, kjer živi in kjer je življenje duha, tam je tudi njegova prava domovina. Kdor bi se mu umikal, bi si spodrezal korenine svojega življenja. Kulture in civilizacije umirajo, toda ne same iz sebe, ampak ker ljudje niso več verovali vanje.

odmevi

Predsednik Narodnega odbora za Slovenijo, dr. Miha Krek je ob čestitkah Slovenskemu katoliškemu akademskemu starešinstvu zapisal tudi naslednje:

"Da je mogoče ostati v tujini res idealen slovenski katoliški izobraženec, dokazuje izredno močna vrsta tistih naših tovarišev, ki nas tako odlično zastopajo na tako mnogih poljih kulturnega dela v najširšem smislu. Saj so naši starešine povsod: med najmočnejšimi umetniki slovenske besede, ki nam v tako obilni meri dajejo biserov naše književnosti leto za letom v novih knjigah in revijah zamejskih Slovencev. Z vsem ponosom se vprašujem, ali naj se globlje klanjam njihovim talentom ali idealni požrtvovalnosti, ki jih žene, da vztrajajo tudi v teh in takih razmerah. Ali je še kje kaka narodnostna begunska skupina, ki ima toliko velikih ustvarjalcev? In tako je v upodabljači umetnosti, tako je v časnikiarstvu, tako je zlasti v marsikateri panogi znanosti. Kje naj dobimo še bolj privlačnih in prepričevalnih zgledov kot med temi našimi tovariši samimi? Kje naj iščemo še večje zadoščenje, kot če skušamo tudi drugi, vsi, preko starešinstva doprinesiti svoj še tako mali delež za rast v tem čudovitem vrtu slovenske kulture v zamejstvu..."

LJUBLJANSKI GLAS O LJUBLJANSKEM TRIPTIHU

Iz domovine prihajajo prvi glasovi o knjigi "Ljubljanski triptih". Med ljubljanskimi glasovi pomensamo iz pisma:

"...Ljubljanski triptih nas je presenetil in o-supnil. Posebno drugi del knjige (Podoba Helene Vernikove, op. por.) je prava mojstrovina... Dogodke moremo ocenjevati jasneje, ko jih gledamo s perspektive časa... Zaživeli so spomini tesnobne in groze, ko so po ljubljanskih ulicah doneli zvočniki in naznanjali smrt... smrt Janezu in Heleni in tovarišem... Lučeva kreatura pa že meče sence na prihodnje žrtve in z grozo smo ugibali, kdo bo naslednji. Sledimo Janezovemu nesrečnemu značaju in zato trpimo z njim, saj je v bistvu pošten in dober, samo "dobro se mu sproti spreminja v zlo". Zakaj Janez v pravem času ne spregovori? Janez je podoba slovenskega naroda, krik trpljenja in očiščevanja — krivde in kazni.

In Janezovi sobotni popoldnevi v Ljubljani, drage ljubljanske ulice, ki imajo v visokem opoldanskem soncu svoj poseben žar, kdo je tako lepo opisal vse to? Samo Cankar je izlil toliko ljubezni na Ljubljano in njeno čudodelno okolico...

Knjigo bo treba še in še brati in še dosti premisliti. Vse drugo spada v poglavje o bojazni in tesnobi za železno zaveso. Toda po odrešenju v Kristusu je naša slovenska bolečina zares naša osebna svojina, ki jo moremo pokloniti Njemu v rešitev zbežanih duš...

Branje knjige mi je bilo pravo razodetje... ob branju se mi je nekajkrat orosilo oko. Doživljali smo ponovno dogodke po vojni, strah in bojazen, ko so čez noč izginjali naši tovariši. Kar neverjetno je, kako je mogel pisatelj vse to doživeti v tujini? In ta psihološka dognanost! Čudovit je opis malega trga pod gradom! Zvonček tramvaja ne pozvanja več, nadomestilo tramvaja je moderen avtobus, ki si je pa izbral drugo smer ob Ljubljani. Nekateri strani Triptiha se berejo kot molitev. Saj je pa tudi pravi umetnik resnični pomočnik duhovnika."

O P O Z O R I L O !

Koncem avgusta v Argentini in do konca septembra drugod, poteče rok za plačilo naročnine po stari ceni! Velja datum poštnega pečata! Po tem roku se zviša naročnina za 30 odstotkov.

Prosimo, da pohitite in SKUŠATE PRIDOBITI VSAJ ŠE ENEGA NAROČNIKA!

meddobje

stopa v četrto leto

Prva številka četrtega letnika je dotiskana. Prispevki, poslani iz šestih držav, kažejo, da slovenski kulturni delavec v zamejstvu dela naprej: sledi utripom sveta in spremlja dogodke v domovini. Meddobje IV, 1-2, je brez dvoma ena najbolj aktualnih številok zadnjih let.

KAREL VLADIMIR TRUHLAR (Rim) se po daljšem molku v poeziji oglašča s petimi pesmimi: **SRCE V VEČERU**, **KRISTUS SREDI SVITANJA**, **POLETJE OB MORJU**, **PROSTORJE JE TEŽKO** in **VSTAJENJE VESOLJA**. **IGNACIJ LENČEK** (Buenos Aires) prikazuje v eseju **ČLOVEK V NEVARNOSTI** dva usodna faktorja razosebljenja v današnji dnevi. Tržačanka **NEVA RUDOLF** (Sydney) je prispevala dve črtici: **KO SE SPET SREČAVA** in **PA TE OBJAMEM**. **VLADIMIR KOS** (Tokio) objavlja pesem **LJUBEZEN STAREJŠE SKALE**, medtem ko je **MIHAEL JERAS** (Washington) — z Rudolfovo se prvič oglašata v reviji — napisal daljšo novelo **AVTOSTOP ZA ŽENSKO**. **FRANCE PAPEŽ** (Buenos Aires) je prevedel **PAUL VALERYJA POKOPALIŠČE OB MORJU**, **ANICA KRALJEVA** pa objavlja **POGOVOR S FRANJO GOLOBOVO**, ob priliki 25 letnice prvega nastopa naše umetnice na opernih deskah.

Pod zaglavjem **ČRKE BESEDE MISLI** in pod naslovom **DOGAJANJE JE SKROMNO...** se **RUDA JURČEC** (Buenos Aires) ustavlja ob vprašanju zgodbe in dejanja v književnosti. **ZORKO SIMČIČ** (Buenos Aires) je za **ČAS NA TRIBUNI** napisal svoje **PRIPISE K DNEVOM**, **MARIJAN MAROLT** (Buenos Aires) pa za **ČRTO IN PROSTOR** poročilo **BARA REMEC IN FRANCE GORŠE STA RAZSTAVILA V ODENSEJU NA DANSKEM**. Sledi zaglavje **GLASBA**, v katerem **MIRKO RENER** (Toronto), ki prav tako to pot prvič sodeluje v reviji, piše o oratoriju **ALOJZIJA GERŽINIČA: IRENEJ FRIDERIK BARAGA**. Dve kritiki napolnjujeta zaglavje **KNJIGE: FRANCE DOLINAR** (Rim) ocenjuje razprave iz četrte knjige **VREDNOT**, **KAREL RAKOVEC** (Buenos Aires) pa se ustavlja ob doma nagrajenem Voduškovem prevodu Goethejevega **FAUSTA**. številko zaključujejo **ZAPISKI**, ki prinašajo **MARTINA JEVIKARJA** (Trst) **SLOVENSKA KNJIGA V LETU 1957**, nato osmrtnico **LUIGI SALVINIJA** — napisal jo je **RAFKO VODEB** (Rim) — ter **MILANA KOMARJA** (Buenos Aires) sestavek **PIČICE NA I**, v katerem avtor precizira pojme, najdene v ugovorih na njegov članek v prejšnji številki Meddobja. Na zadnji strani revije objavlja Slovenska kulturna akcija **RAZPIS BOŽIČNIH KNJIŽNIH NAGRAD ZA LETO 1958**.

Meddobje, katerega prva dvojna številka obsega 104 strani, je letos opremil arh. Marijan Eiletz.

IV

1-2

kronika

— **Koncert Franje Golobove**. Operna in komorna pevka ga. Franja Golob priredi koncert v soboto dne 27. septembra 1958 ob 18 uri v dvorani na Chareas 1150. — Koncert je namenjen vsem Slovincem in je v okviru Slovenske kulturne akcije.

— Ob svoji sedemdesetletnici je daroval za tiskovni sklad **Glasa 500.- pesov g. Pavlovčič Jakob**. Uglednemu gospodu jubilarantu se za velikodušni dar iskreno zahvaljujemo!

doma in po svetu

• Slovenska matica v Ljubljani je imela občni zbor, ki ga je vodil njen predsednik prof. Anton Melik. Sprejet je bil tudi knjižni program za novo delovno leto. Matica bo izdala: drugi del **Zgodovine slov. slovstva**; Anatole France: **Krivda Silvestra Bonnarda**; Izidorja Cankarja **Uvod v umevanje likovne umetnosti**; Franceta Stelleta **Zgodovino slovenske umetnosti v Primorju**; Moleta **Zgodovino jugoslovanske umetnosti**; Lukrecija v **Sovretovem prevodu**; Sergeja Vilfana **Pravno zgodovino**

Slovencev in dve Shakespearovi drami, ki ju bo prevedel Matej Bor. Kot izvirno povest pa misli izdati novo pripovedno delo Juša Kozaka.

POJASNILO

Imena darovalcev za sklad **Glasa** in mecenov oz. podpornikov bomo poslej objavljali na tem mestu, razen če bo izrečno navedeno, da naj se ime ne objavi!